

det foreliggende Lovforslag vil Beskyttelsen udgøre $1\frac{1}{2}$ Dre pr. Bd. — i Tyskland er Beskyttelsen 8 Dre. Naar vi nu trække de $\frac{3}{4}$ Dre, som egentlig ikke ere Beskyttelse, fra de $1\frac{1}{2}$ Dre, bliver der kun $\frac{3}{4}$ Dres egentlig Beskyttelse tilbage. Denne Beskyttelse skulde være et Værn mod den tyffe Eksportpræmie. Jeg har nu ligesom det ærede Medlem, som sidst talte, troet, at det vilde være rigtigt ikke at forhøje Indførselstolden, men derimod at nedsætte Tolden paa indenlandsk Sukker til $1\frac{1}{2}$ Dre pr. Bd.; thi saa var Sukkeret ikke blevet dyrere for Forbrugerne, og Koedyrterne vilde alligevel have faaet den samme Fordel, som her tilsigtes, at de skulde have. Jeg kan jo nok tænke mig, at den højtærede Minister ikke har villet foreslaa det, fordi han har ment, at Statskassen ikke kunde bære det derved fremkomne Tab; men jeg mener, at der saa kunde være andre Ting, som man kunde lægge Told paa for at faa et Æquivalent for det, Statskassen her vil tabe, nemlig Hvede og Hvedemel. Jeg henstiller disse Bemærkninger til den højtærede Finansministers Overvejelse. Men selv om Statskassen skulde lide et Tab i Toldindtægter, vil en Beskyttelse af Sukkeret dog holde store Summer tilbage her i Landet. Her produceres for Øjeblikket en 80 Mill. Bd. Sukker, og hele Forbruget er 86 Mill. Bd. Dersom det nu skulde ske, at hele denne Sukkerindustri ved uheldige Konjunkturer for Sukkerødyrkningen skulde gaa i Stykker, vilde altsaa for Fremtiden de store Summer, som det Sukker, der nu produceres her i Landet, indbringer, gaa ud af Landet; man kan jo ikke forudsætte, at Folk ville lade være at bruge Sukker, fordi de ikke længer kunne faa indenlandsk Sukker. Her er dog vist ingen, som vil nægte, at det er godt at holde Pengene i Landet, derved at vi forbruge vore egne Produkter. I denne Tid arbejder vi jo her paa at faa saa mange fremmede Penge ind i Landet som muligt, og vi ansæ det for at være god Politikk, men hvis det er rigtigt, at det er godt at faa mange fremmede Penge ind i Landet, måa det være endnu bedre at holde sine egne Penge her i Landet. Sukkerindustrien passer for vort Land; vi have selv Naaproduktet, derfor kan man ikke sige, at det er en Industri, der ikke passer for vort Landbrug, og derfor mener jeg, at man burde beskytte denne Industri. Vi have et andet Produkt her i Landet, som beskyttes ganske anderledes, og som ingen tænker paa eller har bragt Forslag om at tage Beskyttelsen bort fra. Jeg tænker her paa Spiritus. Beskyttelsen for Spiritus er jo langt større, og man kan vel næppe sige, at

Spiritus i Grunden er et rent dansk Fabrikat, da Brænderierne ikke bruge dansk Korn — i alt Fald ikke i nogen betydelig Grad —, men for det meste holde sig til Majs, som heller ikke er beskyttet. Men kunne vi beskytte Spiritus med 15 Dre pr. Pot, maa vi ogsaa kunne beskytte Sukkeret med $1\frac{1}{2}$ Dre pr. Bund. Den Beskyttelse, som Brændevinen har, er jo desuden en Beskyttelse, som Brændevinbrænderne putte i deres Lomme, og den er beregnet til at være ca. 5 Mill. Kr. Den Beskyttelse derimod, som vi nu ønske, at Sukkeret maa faa, vil komme Koedyrterne til gode, idet de nu Kontrakter ere saaledes indrettede, at hvad der slaas af i Told, skal komme Koedyrterne til gode. Naar det er fordelagtigt for andre Lande — og det sker jo dog rundt omkring — at beskytte deres Produkter, kan jeg ikke indse, at det ikke ogsaa skulde være fordelagtigt for os. Vi høre saa tit, at vi høre til de smaa Lande, og derfor ikke skulde gaa foran, men følge de andre. Naar der rundt omkring os rejser sig Toldmure, indser jeg virkelig ikke, hvorfor det skulde være urigtigt af os at beskytte vor egen Industri, en Industri, som passer for os. Jeg mener, at vi ikke, fordi vi bo i Egne, hvor Sukkerroerne ikke dyrkes, have Lov til saa at sige: Det er os, der betaler til de sukkerødyrkende Egne; thi lige over for Udlandet bør hele Befolkningen være solidarisk, og have de Egne, hvor Sukkerroen ikke dyrkes, end ikke nogen direkte Fordel af det, saa have de i alt Fald den indirekte Fordel, som alle vi andre have, at det Beløb, som Sukkeret koster, ikke gaar ud af Landet. Jeg tillader mig derfor at anbefale dette Forslag med de Ændringer, jeg her har nævnt; jeg mener, at de Egne, som nu have faaet denne Industri i Gang, ere berettigede til at vente en foreløbig Hjælp. Det er jo ikke sikkert, at Priserne ville vedblive at være saa lave i lange Tider, som de for Øjeblikket ere; men gaar Industrien først i Stykker, saa kunne vi være sikre paa, at det ikke vil være let at faa den op igen. Jeg mener altsaa, at det vil være heldigst, om vi kunde se at bevare Sukkerindustrien i en Tid som denne. Jeg tillader mig derfor at anbefale dette Lovforslag til Tingets Velvilje.

Reergaard: Jeg skal ikke fordybe mig i Forhandlingen om det foreliggende Forslag, og mine Udtalelser skulde egentlig nærmest være en Motivering af, at jeg ikke agter at udtale mig udførligt. Jeg betragter nemlig ikke det her foreliggende Forslag som et Grundlag, der er egnet til at frembringe noget Resultat paa Toldlov-